

לח

והנה כבר מוכן מדברי מוהרנ"ת ז"ל היוצאים מדברי רבנו ז"ל המצרפים לדברי הזהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל שעקר רעת הגלות ולהפך טובת הגאולה הוא ברוחניות להפדת החיים נצחיים בדבקות המחין בענג התורה שבנסתר המיסדת על התורה שבנגלה. ושמחמת זה לא היתה כלל השלמה בגאולתנו ממצרים קדם קבלת התורה. וגם אחר כך מקבלתה על כל פנים בנגלה נתקלקל מחמת חטא העגל, שלא זכינו אחר כך לקבל את הנסתר שבה (שבזה היינו זוכים לחרות ממלאך המות), וכאשר בארתי מדברי רבנו ז"ל בסימן כ"ב לקוטי א' חותם בתוף חותם עין שם. ועתה בירידתנו לזה הגלות האחרון בחרבן בית שני דחמיר לן, להשתקע בשער הנון ושבר הים דסטרא אחרא, יותר ויותר הקדים השם יתברך רפואה למכה, שנתעורר רבי עקיבא בערך עשרה שנים קדם החרבן ללמד וללמד, עד שהיה ראוי שתנתן התורה על ידו, עד שנתיחד בו אחר כך תלמידו רבי שמעון בר יוחאי, שנמצא בו פי שנים ברוחו. כי הוא שנתן לו רשות להוציא על פני תבל תורה שבנסתר (שהיא מצד שער הנון דקדשה. כי היה בו מנשמת משה, ועתה עלה יותר והתפאר בהאדרא... בלשון הכתוב: "ומשה לא ידע" וכו' - ואנא ידענא). ואף על פי שמרב קלקולי הדורות נסתתרה אחר כך תורתו בעצמה כמה מאות שנים, אבל בכל זאת גמר השם יתברך להוציאה שנית מתערה והסתרתה, עד שבאה וירדה אחר כך נשמתו ברבנו האר"י ז"ל להתחיל ולגלות יותר תורה שבנסתר (ועין לקמן). וזאת אשר העתקתי מספר של"ה מפרשת ואתחנן וזה לשונו, ומשה עלה אל האלקים שהיא הבינה, והשיג אף שער החמשים עד כאן לשונו.

ועוד מבאר שם בתחלת הענין מה שמצא פתוב בשם המקבל מורנו הרב ר' חיים, תלמיד מבהק של האר"י ז"ל... בכל דור בא משה בסוד העבור... וקדם שחטאו ישראל היה משה בתכלית השלמות והיה משיג שער החמשים... וכשחטאו ישראל נעלם ממנו, וזה שאמר ה' "לך רד" פנ"ל רד ממנין ל"ך. וזה שאמרו רבותינו ז"ל 'חמשים שערי בינה נבראו בעולם ונתנו למשה חסר אחד' פרוש, מעקרא כלם נתנו לו, ואחר כך חסרהו אחד. וזה שכתוב: "ותחסרהו מעט מאלקים"... "ויעל מערבות מואב אל הר נבו" נ' בו. ונכנס הנון בשמו ונעשה נשמה, וידוע פי נשמה בבינה... וזה נרמז בפסוק "נביא אקים להם מקרב אחיהם... הנה ישפיל עבדי", הוא משה והוא משיח, ואמרו רבותינו ז"ל 'בגואל הראשון כך גואל האחרון'. וכן הדור שהולך הוא הדור שבא... ואמר "הנה ישפיל" וכו' פי המעלות יהיו בהדרגה, בתחלה ישפיל ואחר כך ירום ואחר כך 'ונשא' ואחר כך 'וגבה' וכו' והולך הפסוק ומגלה מה שיעבר עליו באלו הדורות. עד שבשביל כך ראוי לעלות לכל אותה מעלה. ואמר (ישעיה נב) "כאשר שממו עליך רבים בן משחת מאיש מראהו ותארו" ועליו מדברת כל הפרשה. ואמר "מי האמין וכו' וזרוע ה' על מי נגלתה" עד כאן לשונו. והנה בדבר הפסוק הנ"ל המגלה מה שיעבר עליו באלו הדורות, וענין כל הפרשה הנ"ל הסובבת עליו, כל אשר יעין בהם היטב יראה בעיניו שמבאר מהם כל אשר עבר על רבנו ז"ל מענין המריבה והמחלקת. ולעתיד בהתגלות האמת, יאמר כל אחד לחברו מי האמין לשמועתנו וכו'. ויעל פיונק לפניו וכשרש מארץ ציה. לא תאר לו ולא הדר, ונראהו ולא מראהו ונחמדהו. נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חלי. וכמסתר פנים ממנו... ואנחנו חשבנוהו נגוע וכו'. גם אם תוסיף לעין שם בשל"ה אשר יסובב עליו גם

הכתוב שבסוף הפרשה הנ"ל, וזה לשונו: לכן אֶחְלַק לוֹ בְּרָבִים, רָצָה לוֹמַר שְׂיִקַּח שָׂכָר כְּנֶגֶד כָּלָם... וְאֵת עֲצוּמִים יִחְלַק - פְּרוֹשׁ הוּא יִקְבֹּל חֵלְקוֹ מֵהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִמֶּשׁ. וּשְׂאֵר הַצְּדִיקִים יִקְבְּלוּ עַל יָדָיו. וְתִרְאֶה בְּעֵינֶיךָ שֵׁשׁ לְבָאָר שָׁזָה זֶה מֵאָמַר רַבְּנוּ ז"ל שֵׁשׁ לֹו נִגּוֹן לְשִׁיר, אֲשֶׁר יִהְיֶה הָעוֹלָם הַבֵּא שֶׁל כָּל הַצְּדִיקִים וְחַסִּידִים (וְשָׁזָה עֲנִין מֵה שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל שֶׁר לֹא נֵאמַר אֶלָּא יְשִׁיר) כִּי כָּבֵד נוֹדַע וּמוֹבָן... שְׁפָל שָׂכָר הַמְּקוּנָה לְהַצְּדִיקִים הוּא בְּאִמְצָעוֹת הַנִּגּוֹן שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד. גַּם מִכָּל דְּבָרֵי הַשְּׁלִ"ה הַנ"ל וּבִשְׁם הָאָר"י ז"ל נִרְאֶה מִבְּאָר גַּם כֵּן בְּפִרוּשׁ הַכְּתוּב "וְלֹא קָם" וְכו', כִּנ"ל שֶׁבְּכָל דּוֹר (הוֹלֵךְ שֶׁהוּא דוֹר שָׁבָא עַד כָּל הַשָּׁשִׁים רְבוּא נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל) לֹא נִמְצָא וְלֹא קָם עוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה, אֲבָל הוּא בְּעֲצָמוֹ נִתְעַלָּה מִדּוֹר לְדוֹר יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִמְּדֻרְגָה לְמְדֻרְגָה (וְאֵם חֶסֶר).

ואגב אורחא הנני לפרש קצת דברי השל"ה המרכיבים בדברי מורנו הרב ר' חיים ויטאל והאריז"ל בענין השם אלקים הנזכר בהכתוב הנ"ל (ומשה וכו') שהיא הבינה (שנמצא בה חמשים שיערים כנ"ל). כי זה מבאר מדברי חז"ל בעצמם בענין הכתוב "ותחסרהו" וכו' אשר פרושו וסבבו את השם אלקים על הבינה (הנתחלקת לנון שיערים כנ"ל) אשר מזה למדו שנחסר קצת ממושה.